

jäi nüisama küllemise päale, sest et ütske parembat nõuwu es mõista kitta.

Viimate juhateti teda vastse tohtre manu nink kiteti teda kiik teedvat, mäst tema toop raha jälle kätte. Nikas krahw võt seda nõuwu kuulda, sõit õkwa külla, kos tohter Ilmatark elli, sõnel talle oma kurba lugu üles nink palvel, et esand temaga üten tules wargid awalikus tegema. „Kül iks,” koste tohtre esand, „ent minu matska peap ka üten tulema!“ Her es pääse kohegi, pidi wana risule pär-raandma nink tohtre perenaist ka uhke töllaga mõisa viima. Mõisan eli just laud kätetu nink her palvel Wähe esandat fööma. Wäht koste: „Olge terve kutsumast,” võt oma perenaist siilust finni nink iste temaga föru lawwale.

Kui edimäne teener edimätsse ruwwaga sissetuli nink naka ümberpakma, sis oli Wähe esandal hä meel, mõtel, mitu kallist rooga ta täamba saas nahka panema, zuskas wanamoorile külge nink ütel hiljakese: „Kae, matska, se om edimäne!“ Teener kuuld neid sõnu, mõtel, et tema teda wanamoorile edimätses wargas tähend, rühk tarest perekambre nink ütel omile seltsimehile: „Oh sa vörglane tohter! pra jo teed kiik meie teku, ütel minnu edimätsse warga olewat.“ Edine teener läts tödise ruwwaga sisse. Tohter and omale perenaisele jälle wommi: „Kae, kullakene, se om tödine!“ Teener hirmuga tarest välja, ütlep tödisele: „Jah, tötest, minnu ta tundse ka sedamaid ära! Mihel om kiik awalik nink meie peame huka minema.“ Kolmas teener tuli wabisen kolmandama liwwaga sisse, kos her oli laßnu wähti siisepanna nink mes walge linaga oli kinnikatetu, et her tahtse tohtert weidikesse kaia, kas ta peas kiik ärateedma. Her küüsse: „Armas tohter Ilmatark, kui teil ütske asti teedmata ei ole, kas te võrite oman suuren tarkusen tunnistada, mes roog se fin-

nikatetu liwwa sisen om? Mihel oli kitsas läen, es tiija midake, mes ütelda, muud kui ots körwa tagant nõuwu nink puhkas ennege: „Oh ma waine Wähf!“ — „Nob,” ütel her, „nüüd om awalik, et teie, armas tohter, kiik salausi äratiijate; jo teil sis ka võimalik om, minu raha mulle kätte saata!“

Kui tohtre esand willand oli sõönu nink joonu, läks ta ära tödiste kambre omast raamatust nõuwu otšma. Sinna läts kolmas teener salaja talle pärra, peit henda üte tühja kappi nink wahtse säält, mes esand sääl lambren kül tahtnes teta. Tohter võt aabi:se puhust, ots nink ots oma kilast, ent es lews wa. Viimate ütel paha meelega: „Sa olet omete sisen; kül ma sinnu kätte sa!“

Teener kuuld neid sõnnu, mõtel, et tohter te mast sõnelep, tuli wäristen kivist välja, sate tema pölvile maha nink palvel: „Kulla, ausa tohtre esand, halestage meie päale nink andke meile andis! Meie tahame raha kiik tärweste kätte tuwiva; ent ärge andke meid ülesse, meie tasume teile seda häädteku ausaste!“ Kas asia niidade käiuva? mõtel Wähe esand nink ütel poissi wasta: „Oh sa wiimane kistja fusi! Es sa ole wäärt, nink sinu seltsimehe ka, et teid kiik völla otsa puwwasse! Seekord ma taha sulle weel andis anda; ent hoija henda, et sa edis, päide enambs säärast asia ei julgu teta!“ Naha võt Wähe esand kiik poiss käest wasta, weije herra kätte nink saije hääd tasumist se eest.

Kiigil oli hä meel: mõisnikul, et oma raha kätte saiye; wargil, et terve nahaga pääsiiva; ent estäralikult tohtre esandal oma wanamooriga, et hä tük raha oli ärateeninu nink suurt auvu weel päale kauba. Teeda muidugi, et tohter Ilmatark kuulsas mihes saiye kodun nink muial ka, nink kui ta ei ole ära koolu, sis elap ta parhilla ke weel.

Mr.